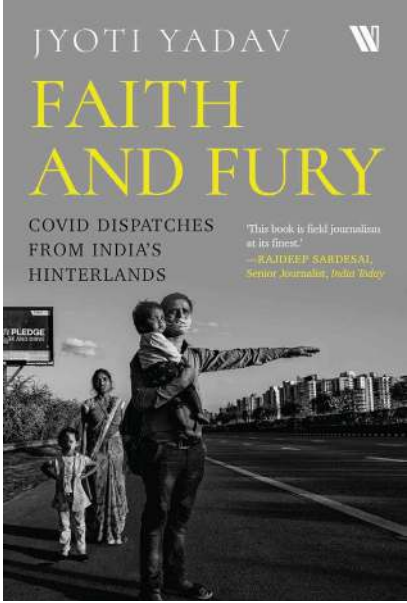

માનવ ઈતિહાસમાં ભૂલાયેલા પ્રકરણોની યાદી ખૂબ લાંબી છે. તેમાંય ઘણી વાર તો એટલી અગત્યની ઘટનાને ભૂલાવી દેવામાં આવે છે કે તેનાથી બોધપાઠ લેવાની વાત તો દૂર રહી, પણ તે સ્મૃતિમાંથી સાવ અલોપ કરી દેવાય છે. પણ કેટલીક આવી ઘટનાઓ ન ભૂલાય અને તેમાં ખરેખર શું બન્યું હતું તેનું થોડું દસ્તાવેજીકરણ કરવામાં સફળ થાય છે. એવું એક નામ પત્રકાર જ્યોતિ યાદવનું છે. કોરોના વિશેનું તેમનું પુસ્તક ‘ફેઇથ એન્ડ ફ્યુરી : કોવિડ રિસ્પોન્સ ફ્રોમ ઈન્ડિયાઝ હિન્ડરલેન્ડ’ આ વર્ષના શરૂઆતમાં આવ્યું હતું અને તે પુસ્તક કોરોના મહામારી દરમિયાનનું ચિત્ર આપણી સમક્ષ મૂકે છે. કોરોનાના એ સમયને આજે પાંચ

જ્યોતિ યાદવ રસ્તા પર અનેક લોકો સાથે, સ્થાનિક અધિકારીઓ, હોસ્પિટલના કર્મચારીઓ, સ્મશાન અને પીડિત પરિવારો સાથે વાતચીત કરીને અનેક રિપોર્ટ લખ્યા, જે પછી તેમને અનેક સન્માન પણ મળ્યાં. જ્યારે બીજી લહેર આવી ત્યારે કોરોનાનું ઘાતકી રૂપ હતું

વર્ષ પછી લોકોની સ્મૃતિમાં લાવવો કેમ જરૂરી છે તેની નોંધ ‘સ્કોલ’ વેબસાઈટ અર્થે જ્યોતિ યાદવનો ઈન્ટરવ્યૂ લેનાર અક્ષિતેશ મુખરજીએ શરૂઆતના જ હિસ્સામાં કરી દીધી છે. તેઓ લખે છે કે, ‘2026માં કોવિડનું પુસ્તક? કોઈ પૂછી શકે છે કે અત્યારે કેમ, જ્યારે એ ભયાવહ સમયને ભૂલાવી દેવામાં આવ્યો છે અને સૌએ આપમેળે તે અતીતને યાદ ન કરવાનો નિર્ણય કરીને દાટી દીધો છે? આ પ્રશ્નમાં જ તેનો ઉત્તર છે. જ્યારે 2020-21માં સરકાર-વ્યવસ્થા ભાંગી પડી ત્યારે સરકારે એવા લોકોને સાવ નિઃસહાય છોડી દીધા- જેમને સુરક્ષા આપવાનો તેઓ દાવો કરતા હતા. પરંતુ તેના માટે કોઈને જવાબદાર ઠેરવવામાં આવ્યા નહીં. હોસ્પિટલમાં ઓક્સિજન ખતમ થઈ ચૂક્યું હતું અને ખુલ્લા પ્લોટમાં શબને અગ્નિદાહ આપવામાં આવી રહ્યો હતો ત્યારે ચૂંટાયેલા આપણા પ્રતિનિધિઓ શું કરી રહ્યા હતા- તેનું કોઈ એડિટ પણ ન થયું.’ આ પુસ્તક કોરોના પ્રકરણને આસાનીથી ભૂલાવી ન દેવામાં આવે તેનો પ્રયાસ છે. અને એ રીતે આ પુસ્તક પત્રકારત્વનો એક હિસ્સો પણ છે અને પોતાના તરફથી નોંધાયેલો વિરોધ પણ છે. આપણી સ્મૃતિ ઢંઢોળવાનો તેમાં પ્રયાસ છે કે ૧- શું કરવામાં આવ્યું અને શું ન થયું. અને આ બંને સ્થિતિમાં કોણે મુશ્કેલી ભોગવી. જ્યોતિ યાદવના આ પુસ્તકનો ગુજરાતીમાં અર્થ કરવો હોય તો તે ‘આસ્થા અને રોષ’ અંતરિયાળ વિસ્તારોમાંથી કોરોનાના અહેવાલો’. જોકે ગુજરાતીમાં કરેલા આ સ્થૂળ અર્થમાં જ્યોતિ યાદવનું કામ પ્રતિબિંબિત થતું નથી. તેમના કોરોના કાળના કાર્યની ટૂંકી નોંધ આ પ્રમાણે છે : ‘7 મે 2020ના સવારે, પત્રકાર જ્યોતિ યાદવ દેશમાં લોકડાઉન અચલી બન્યા બાદ પ્રવાસી મજૂરના સ્થળાંતરને કવર કરવા માટે ઉત્તર પ્રદેશ અને બિહાર પહોંચ્યા. તેમણે હાઈવે, નાનાં શહેરો અને ગામડાંઓમાંથી પસાર થઈ રહેલા પ્રવાસી મજૂરોની કંડોકટી અને દેશની ભાંગી પડેલી સ્વાસ્થ્ય વ્યવસ્થાની નોંધ પોતાના અહેવાલોમાં લીધી હતી. આ દરમિયાન તેમને

દેશનું સ્વાસ્થ્ય ક્ષેત્ર ભાંગી પડ્યું હતું તે સમયનો દસ્તાવેજ!

અનેક પડકારોનો સામનો કરવો પડ્યો. જ્યોતિ યાદવ રસ્તા પર અનેક લોકો સાથે, સ્થાનિક અધિકારીઓ, હોસ્પિટલના કર્મચારીઓ, સ્મશાન અને પીડિત પરિવારો સાથે વાતચીત કરીને અનેક રિપોર્ટ લખ્યા, જે પછી તેમને અનેક સન્માન પણ મળ્યાં. જ્યારે બીજી લહેર આવી ત્યારે કોરોનાનું ઘાતકી રૂપ હતું. ત્યારે પણ તેઓ રિપોર્ટિંગ કરવા ઊતર્યા અને આંકડા મેળવ્યા, જેમાં રાજ્ય સરકારે કોવિડના મૃત્યુના આંકડા છુપાવ્યા હતા- તે પણ જાહેર થયું. આ પુસ્તકમાં રિપોર્ટિંગનો આવેશ છે. જ્યોતિ યાદવ આપણને કોવિડ કાળનો અત્યંત અલભ્ય અહેવાલ આ પુસ્તક દ્વારા આપે છે, જેમાં અસહ્ય પીડાની સાથે સાથે માનવીની જિજ્ઞાષા અને દઢતાનાં ઉદાહરણ છે.’

ઘણી વાર પુસ્તકનું વધુ વેચાણ કરવા અર્થે પ્રકાશક અને લેખક તેમાં કેટલીક અતિશયોકિત કરતા હોય છે. કાં તો તેમાં તસવીર એવી મૂકવામાં આવે અને અથવા તો ફુસ્ટરના ટાઈટલના શબ્દો એવા હોય. પરંતુ આ પુસ્તકમાં આવું કેમ થયું નહીં, તે અંગે ઈન્ટરવ્યૂ લેનારા અક્ષિતેશ જ્યોતિ યાદવને પૂછે છે કે, આ ટાઈટલ કેવી રીતે આવ્યું? ત્યારે તેઓ કહે છે કે, ‘આ ટાઈટલ ‘ધે પ્રિન્ટ’માં મારાં ફ્રીક્સ એડિટર, રમા લક્ષ્મીએ આપ્યું છે. અમે શરૂઆતથી જ સ્પષ્ટ હતા કે કવર પર કોઈ આગની તસવીર ન હોવી જોઈએ, અને ટાઈટલમાં કોવિડ કે નરક જેવો શબ્દ ન હોવો જોઈએ. કોવિડ સહ-ટાઈટલમાં આવી શકે છે, પરંતુ મુખ્ય ટાઈટલમાં ન હોવો જોઈએ. અમે સ્મશાનની ભયાવહ તસવીર પણ દર્શાવવા

હતા. તમામ ટ્રાન્સપોર્ટ પણ તેમણે બંધ કરી દીધા હતા. કોવિડ પછી સમાજના બંને વર્ગો એક સાથે આવવા જોઈતા હતા. પ્રભાવશાળી વર્ગને મજૂર વર્ગ માટે વધુ સંવેદનશીલ વલણ લેવું જોઈતું હતું - તેમની પીડાને સમજવી જોઈતી હતી અને વધુ સારી નીતિઓ બને તે માટે પહેલ કરવાની હતી. આ દરમિયાન એક પૂર્વ મુખ્યમંત્રી પણ હોસ્પિટલની કતારમાં ઊભા રહ્યા હતા. આપણે સૌને વધુ સારી હોસ્પિટલ, વધુ સારી સગવડ અને જવાબદાર સરકાર મળવી જોઈએ. પરંતુ એવું ન થયું. જૂન કે જુલાઈ સુધી કેસ ઓછા થયા, ત્યાં સુધી આ ભેદ રહ્યો. પ્રથમ લહેરમાં સૌથી વધુ પ્રભાવિત પ્રવાસી મજૂર વધુ ગરીબ થયા. નોઈડામાં તેઓ એક દિવસના માત્ર 23 રૂપિયા માગી રહ્યા હતા અને પોલીસ તેમને મારી રહી હતી. એ જ પૂર્વગ્રહિત વલણ. આ અંતર દૂર ન થયું, બલકે તે અંતર વધ્યું છે.’

આગળ એક અગત્યનો પ્રશ્ન ઈન્ટરવ્યુકાર પૂછે છે કે, ‘તમારા આ પુસ્તક કે મોટા ભાગના પત્રકારત્વમાં કેન્દ્રમાં કથાઓ છે. આપણે આજે એવા મીડિયાના માહોલમાં જીવી રહ્યા છીએ, જ્યાં પત્રકારત્વ હંમેશા તથ્યો અને તટસ્થ નિવેદનો સુધી મર્યાદિત થયું છે. અને કથાઓ, લાગણીઓને કોઈ પણ સ્પષ્ટતા માંગ્યા વિના નકારી દેવામાં આવે છે. એક પત્રકાર તરીકે તમારા માટે કથાઓની શું ભૂમિકા છે?’

જ્યોતિ યાદવનો ઉત્તર : ‘કોઈને કોઈ એવી ફરિયાદ કરતું રહે છે કે ભારતીય પત્રકારત્વ ખતમ થઈ ચૂક્યું છે. દેશમાં કહેવાતા ઉચ્ચ જ્ઞાતિ અને ઉચ્ચ વર્ગના પત્રકારોમાં એક પ્રકારની અસંમજસ છે - અગાઉ આ ક્ષેત્ર તેમનું હતું - અને હું મારો પ્રવેશ એ રીતે જોવું છું. એક અભ્યાસથી ખ્યાલ આવે છે કે અગાઉના ન્યૂઝરૂમમાં 90 ટકા નેતૃત્વની ભૂમિકા એક પ્રકારના લોકો પાસે હતી. એક પ્રકારની પાણીપીણીની આદત ધરાવનારા, એક રીતે વિશ્વને જોનારા, એક પ્રકારની કોન્વેન્ટ સ્કૂલ અને યુનિવર્સિટી. તે સૌ કોઈ પત્રકાર બનતા હતા અને તેમની દેશને જોવાની દૃષ્ટિ એક જ પ્રકારની હતી. જો તમે ગ્રામિણ ભારતમાં કોઈ મહિલાને ખેતરમાં કામ કરતા જોશો, તો તમે એક બહારના વ્યક્તિ તરીકે ૧- તમને એવું લાગશે કે તે પીડિત-શોષિત છે. તેનો કોઈ અવાજ નથી. પરંતુ એવું બની શકે કે તે જે ખેતરમાં કામ રહે છે - તે તેનું જ હોય અને તે કામ તેને સશક્ત બનાવતું હોય. ન્યૂઝરૂમમાં કોઈ અનુકૂળિત જાતિ, આદિવાસી, હરિયાણવી કે રાજસ્થાની લોકોનું પ્રતિનિધિત્વ નથી, અને મુંબઈનો કોઈ ભણેલો વ્યક્તિ જ્યારે હરિયાણા કે રાજસ્થાન વિશે લખશે તો તે હેડલાઈન્સમાં પૂર્વગ્રહ ઝળકે છે. હું હરિયાણાથી છું. હું મારા દૈનિકોણમાં કોઈ અતિશયોકિત નહીં ઉમેરું. હું એ રીતે રિપોર્ટિંગ નહીં કરું જે રીતે મને મારો એડિટર કહે કે ભૂણા હતા વિશે આ રીતે રિપોર્ટ તૈયાર કરો. મારી કથાઓ મારા એડિટર્સ માટે પણ નવી છે, તેમણે મારા દૈનિકોણને સમજ્યો ને મારા પર વિશ્વાસ મૂક્યો.’

આવી અનેક બાબતો જ્યોતિ યાદવે ઈન્ટરવ્યુમાં જણાવી છે, જેમાં તેમનો દૈનિકોણ અને કોરોનાની અજાણી માહિતી આવે છે.

મેં મુખ્યત્વે **જોડણી અને ટાઈપિંગની ભૂલો** સુધારી છે; મૂળ લખાણની શૈલી અને આશય જાળવ્યો છે.

મારે જાવું પેલે પાર: આખરી શ્વાસનાં સરનામે

ટાઇટલ્સ: ખુશી અને મોત કહાં વિના જ આવે. (હેલવાહી)

મર્ન તાનાશાહ એડોલ્ફ હિટલર આત્મહત્યા કરીને ઉપર ગયો ત્યારે ઈશ્વરે પૂછ્યું, “તને ખબર હતી કે કુકમોને કારણે તું નર્કમાં જ જઈશ, તો પછી મરવાની ઉતાવળ કરીને આત્મહત્યા કેમ કરી?”

“કારણ કે હું દુઃશ્મનના હાથે મરવા નહોતો માંગતો.” હિટલરે કહ્યું.

સામે ઈશ્વરે કહ્યું, “ઓકે! બોલ, તારી આખરી ઈચ્છા શું છે?”

હિટલરે તરત કહ્યું, “મને પૃથ્વી પર પાછો મોકલો. હું હજુ 1 લાખ ચઢદીઓની અને એક સ્વીડિશ માણસની હત્યા કરવા માગું છું.”

તો ઈશ્વરે પૂછ્યું, “ચઢદીઓની હત્યા તો તારી માનસિક વિકૃતિ છે જ, પણ સ્વીડિશ માણસને કેમ મારવો છે?”

“કારણ કે હે ઈશ્વર, ચઢદીઓની હત્યાની તમને ક્યાં પડી છે? નહીંતર તો હું લાખો લોકોની હત્યા જ કરી ના શક્યો હોત ને?” હિટલરે ઠંડકથી કહ્યું.

આ વ્ચંગ-કથા હિટલરની ‘આત્મહત્યા’ પર છે કે એણે કરેલી હત્યાઓ પર છે? થોડા દિવસ પહેલાં, ૧૦ સપ્ટેમ્બરે ‘આંતરરાષ્ટ્રીય આત્મહત્યા દિવસ’ ગયો. દુનિયાના અનેક દેશો જેમ થોડા વરસ અગાઉ આપણી અદાલતે પણ ‘આત્મહત્યા’ને ગુનો તરીકે રદ કરી નાખ્યો છે. બીજા બાજુ, સ્વિટ્ઝર્લેન્ડમાં તો આત્મહત્યા કરવાનું મશીન બની ગયું છે, જેમાં એક જ મિનિટમાં તકલીફ વગર આત્મહત્યા કરી શકાય! એ મશીન એક પેટી જેવું હોય છે, જેમાં આત્મહત્યા કરનારે સૂઈ જવાનું, પછી પેટીમાં ઓક્સિજનનું લેવલ ઓછું કરી દેવામાં આવે ને માણસનું મોત થઈ જાય છે. સ્વિટ્ઝર્લેન્ડમાં હજારો લોકોએ આત્મહત્યા કરવા માટે આ મશીનનો ઉપયોગ

કદાચ આપણે સહુએ પણ આપણી અંદર જાણે-અજાણે અભ્યાય-અસમાનતા-અરાજકતાનાં અનેક અદૃશ્ય પથ્થરો મૂકી રાખ્યાં છે અને નફરતનાં ઊંડા પાણી તરફ દીમે દીમે જઈ રહ્યા છીએ

કર્ચો છે.

જેમ જીવવાનાં અનેક કારણો છે, એમ મરી જવાનાં પણ અનેક કારણો હોય છે. કોઈ નબળી ક્ષણે દુઃખી માણસના મનમાં શું શું વીતતું હશે ને શાને કારણે આવું કદમ ઉઠાવે એનું 100 ટકા નિદાન તો માનસશાસ્ત્રના પિતા, સિગ્મંડ ફ્રોઇડ પણ ના કરી શકે... પણ જે દુનિયા, આજે ય રંગભેદ, ધર્માદતા કે ખાતિવાદથી મુક્ત ના હોય, શિક્ષણ-નોકરીથી લઈને હોસ્પિટલો સુધી ભ્રષ્ટાચારનું કારખાનું ચાલતું હોય... એમાં કદાચ કોઈ જીવનથી હારેલ બાપ કે થાકેલ ખેડૂત આત્મહત્યા કરી નાખે. અંતે, આજકાલ તો પરીક્ષામાં નાપાસ થનારાં કે સારા માઈર્સ ના લાવી શકનારાં ટીનએજર બાળકોમાં યે આત્મહત્યાઓ વધી રહી છે. એ બંદાની પાછળ માતા-પિતાની વધારે પડતી અપેક્ષા, બાળકને સુપર-ચાઇલ્ડ બનાવવાની જીદ અને સમાજમાં ‘સતત સફળ’ થવાનું દબાણ ઉગીને ઊભા થતાં બાળકને જાણે-અજાણે મોત તરફ ધકેલે છે.

ઈન્ટરવલ:

જીવતાં જે ભરસો હતો ઈશ પર, એ મર્યા બાદ ‘બેફામ’, સારો પડ્યો; ખત મારી ભલેને તરાવી નહીં, લાશ મારી પહેતુ તરાવી દીધી.

સંવેદનશીલ લેખકો-કવિઓ કે કલાકારોમાં આત્મહત્યાની લાંબી

પહેંપરા રહી છે. 1961માં અંગ્રેજી સાહિત્યના મહાન લેખક હેમિંગ્વેએ મોંમાં બંદૂકનું નાળયું મૂકીને ગોળી ચલાવી હતી અને જે દિમાગના લાખો લોકો દીવાના હતા એ જ દિમાગના કુર્ચે-કુર્ચાં ઊડી ગયેલા. 1943માં સ્ટ્રિંક્સ ઝવાઇગ નામના વિખ્યાત લેખકે, પત્ની સાથે ઊંઘની ગોળી ખાઈને એકમેકની બાહોમાં દમ તોડેલો. આત્મહત્યાના એક જ દિવસ અગાઉ એણે પોતાની આત્મકથા ‘વર્લ્ડ ઓફ યેસ્ટર-ડે’ લખીને પૂરી કરેલી! બાપાની અભિનેતા-નાટ્યલેખક યુકિયો મિશિમાએ પોતાનું પેટ ચીરીને આપઘાત કરેલો, જેની ચોજના એણે પૂરા એક વરસ સુધી ખૂબ બારીકાઈથી કરેલી! વિચાર કરો કે એ

એક વરસ દરમ્યાન એમના મનમાં દરેક દિવસે, દરેક ક્ષણે શું શું ચાલતું હશે?

ઘણીવાર આત્મહત્યાનાં લક્ષણ વારસામાં યે આવે છે. અમેરિકન કવિ જૉન બેરીમેને વોશિંગ્ટન શહેરનાં એવેન્યુ બ્રિજ પરથી છલાંગ લગાવીને જાન આપી દીધી અને એના પિતાએ પણ એ જ રીતે આત્મહત્યા કરેલી. ઓસ્કાર એવોર્ડ જીતનાર હૉલીવૂડ સ્ટાર-અભિનેતા રોબિન વિલિયમ્સે 2014માં ડિપ્રેશનમાં આત્મહત્યા કરેલી. જે પોતે હકારાત્મક વાતોવાળી રમૂયથી હસાવતો સ્ટેન્ડ-અપ કોમેડિયન પણ હતો! આપણાં મહાન અભિનેતા, નિર્માતા-નિર્દેશક ગુરુદત્તે 39 વર્ષે, ફિલ્મોની નિષ્ફળતા કે જીવનના પ્રશ્નોથી કંટાળીને આપઘાત કરેલો. આપઘાતના કલાક પહેલાં જ ગુરુદત્તે, રાજ કપૂર સાથે મોડી રાતે ફોન પર લાંબી વાત કરેલી. ગુરુદત્તના આપઘાત પછી રાજ કપૂરે અફસોસ વ્યક્ત કરેલો કે- ‘જો એ

રાતે હું એને મળવા પહોંચી ગયો હોત અને એને શાંત પાડ્યો હોત તો કદાચ મારો મિત્ર બની ગયો હોત!’ યોગાનુયોગ ભૂચો કે એ જ ગુરુદત્તે એમની ‘વ્યાસ’ ફિલ્મમાં ગીત ગાયેલું: “યે બસ્તી હૈ મુર્દા પરસ્તરું કી બસ્તી, યહાં પર તો જીવન સે હૈ મૌત સસ્તી!”

અત્યુત્ત હિંદી કવિ ગોરખ પાંડેએ સામાજિક અભ્યાય વિરુદ્ધ ક્રાંતિકારી કવિતાઓ લખેલી. ત્યારના સરકારી ચાટુકારો, પાંડેને સતત નક્કસલાવદી, ડાબેરી કે દેશાદોષી વગેરે કહીને, ગાળો આપીને પજવતા અને છેવટે માનસિક સતામણીથી કંટાળીને ગોરખ પાંડેએ એ જ દિલ્હીની જે.એન. યુ. યુનિવર્સિટીમાં આત્મહત્યા કરેલી, જ્યાં રિસર્ચનું કરતા હતા, પણ અભ્યાય અને અપમાનોને જીરવી ના શક્યા. જ્યારે સમાજ, કલાકારને ટાર્ગેટ બનાવીને એનું સતત અપમાન કે અવહેલના કરે છે ત્યારે એ દીમે દીમે દીમે ખુદને ખુદકુશી તરફ ધકેલે છે.

કવિશ્રી-લેખિકા વર્ણિનિયા લુલ્ક, 1941માં 59 વર્ષની ઉંમરે ઓવરકોટમાં પથરાંઓ મૂકીને અને ગળે પથરા બાંધીને દરિયામાં પાણી તરફ ચાલતા ચાલતા જઈને ડૂબી મરી. કદાચ આપણે સહુએ પણ આપણી અંદર જાણે-અજાણે

અભ્યાય-અસમાનતા-અરાજકતાનાં અનેક અદૃશ્ય પથ્થરો મૂકી રાખ્યાં છે અને નફરતનાં ઊંડા પાણી તરફ દીમે દીમે જઈ રહ્યા છીએ.

અંતમાં એક ચોખવટ: આ લેખ આત્મહત્યાના સમર્થનમાં જરાયે નથી, પણ ‘ઓન ડ લાઇટર નોટ’-આ ભૌતિકવાદી જગતમાં લેખક કે કલાકાર બનવું એ પણ દીમી આત્મહત્યા જ છે ને? ખબર નહીં.

એન્ડ-ટાઇટલ્સ:

ધવ: તને મરવાનો વિચાર આવે?

આદમ: તારા પર મર્યા પછી પણ?

યુએસ ઓપન ટેનિસ

જ્યારે તમે આ વર્ષે યુએસ ઓપન જોઈ હશે, ત્યારે તે વર્ષોથી આપણે જે ગુણવત્તા અને લડાઈ જોઈ છે તેનાથી ઘણી અલગ રહી છે. ગયા વર્ષે કાર્લોસ અલ્કારાઝ એને યાનિક સિનરની પ્રથમ જોડી ફાઈનલ સુધી પહોંચી હતી, જેમાં સ્પેનના અલ્કારાઝે ટાઈટલ જીત્યું હતું, આ વખતે ઘણાં સમય પછી એલેક્ઝાન્ડર ઝવેરેવના રૂપમાં નવો ચેમ્પિયન જોવા મળ્યો, બાકી તે પહેલા નડાલ અથવા જોકોવિચ અને તે પછીના સમયમાં અલ્કારાઝ અથવા સિનર ચેમ્પિયન બનતા રહ્યા છે. મહિલાઓની વાત કરીએ તો, આ ટાઈટલ માટે આર્ચના સબાલેન્ડકા ત્રીજીવાર ટાઈટલ જીતવાની રેસમાં હતી, જ્યારે અમાન્ડા અનિસિમોવા, જેસિકા પેગુલા અને નાઓમી ઓસાકા જેવી ખેલાડીઓ રેસમાં હતી અને તેનીપૃષ્ઠભૂમિમાં નંબર 1 માટે પણ લડાઈ ચાલી રહી હતી, ગત વર્ષે પણ સ્થિતિ આવી જ હતી. વધુમાં, મહિલા સ્ટાર્સનો મુકાબલો પુરુષો કરતાં વધુ કડક લાગે છે. કોકો ગફની મિરા એન્ડ્રીવા સામેની કવાર્ટર ફાઈનલ મુકાબલામાં કસોટી થઈ હતી, કિનવેન ઝેંગ માટે આ સ્પર્ધા આ વખતે સિન્ડ્રેલાની કથા સમાન હતી, જે મેડિસન કીઝ અને ઇંગા સ્વિટેક જેવી ખેલાડીઓને હરાવવા માટે પ્રતિકૂળતામાંથી પાછી કરી હતી. પરંતુ પુરુષોની બાજુએ, વાર્તા અને પ્લોટ ટ્રિવસ્ટનો અભાવ હોય તેવું લાગતું હતું. તો ફ્લશિંગ મીડોઝમાં મહિલાઓએ ખરેખર પુરુષોને કેવી રીતે હરાવ્યા તેના પર એક નજર અહીં છે. જ્યારે શેઝલ્ફ બહાર આવ્યું અને નામો ધીમે ધીમે ફિલ્ટર થઈ રહ્યા હતા, ત્યારે સિનરના રૂપમાં પુરુષો

થાકેલા પુરુષ ખેલાડીઓની સરખામણીએ મહિલાઓનું પ્રદર્શન અલગ લેવલનું

માટે એક મોટી ખાલી જગ્યા હતી.પછી તેમની પાસે કાર્લોસ અલ્કારાઝ હતો, જે ઈજાના લાંબા સમય પછી હમણાં જ પાછો આવી રહ્યો હતો. અયાનક, એવું લાગ્યું કે ટોચના 10 માટે શિકારની મોસમ ચાલી રહી છે અને કોઈપણ ચેમ્પિયન બની શકે છે.

જોકે, થયું ઊલટું. અને બધું થાકને કારણે થયું. ચોથો રાઉન્ડ શરૂ થયો ત્યાં સુધીમાં, પુરુષોના ટોચના 10માંથી છ ખેલાડીઓ બહાર થઈ ગયા હતા. નોવાક

મહિલા સિંગલ્સ ડ્રોએ આ વર્ષે યુએસ ઓપન 2026ને તેમના થાકેલા પુરુષ સહભાગીઓની તુલનામાં સુધારેલા પ્રદર્શન સાથે આગળ ધપાવ્યું છે. જેમાં ટોચની ચાર સ્ટાર્સ વચ્ચે સેમી ફાઇનલ રમાઇ અને તે પછી નંબર વન અને નંબર ટુ વચ્ચે ફાઇનલ રમાઇ હતી અને જે ચેમ્પિયન મળી તે રિબાકીના પહેલીવાર આ ટાઇટલ જીતી હતી. જો તમે એ પહેલાની છેલ્લી સાત ગ્રાન્ડ સ્લેમ ટુર્નામેન્ટ જોશો તો સાત અલગ અલગ મહિલા ચેમ્પિયન તેમાં જોવા મળી છે, જે દર્શાવે છે કે પુરુષોમાં યાનિક સિનર અને કાર્લોસ અલ્કારાઝના વર્ચસ્વની તુલનામાં મહિલા ખેલાડીઓની સ્પર્ધા વાઇડ ઓપન જેવી જ રહી છે

જોકોવિચના માંદા શરીરે તેને પહેલા રાઉન્ડમાં જ નિરાશ કરી દીધો. પુરુષ સિંગલ્સમાં જોવા મળતી અંધાધૂંધીની તુલનામાં મહિલા સિંગલ્સના ડ્રોએ વધુ અનુમાનિત માર્ગ અપનાવ્યો છે. 16 સૌથી વધુ ક્રમાંકિત ખેલાડીઓમાંથી અગિયાર ખેલાડીઓ ચોથા રાઉન્ડમાં પ્રવેશી હતી, જેમાં ડિકેન્ડિંગ ચેમ્પિયન આર્ચના સબાલેન્ડકા અને ઓસ્ટ્રેલિયન

ઓપન વિજેતા એલેના રિબાકીનાનો સમાવેશ થતો હતો. બંને એક પણ સેટ ગુમાવ્યા વિના આગળ વધી છે, જ્યારે ત્રીજી ક્રમાંકિત જેસિકા પેગુલા અને ચોથી ક્રમાંકિત કોકો ગફ પણ આરામથી આગળ વધી છે. ફ્રેન્ચ ઓપન ચેમ્પિયન મીરા એન્ડ્રીવા

અને વિમ્બલડન વિજેતા સિન્ડા નોસ્કોવાએ ખાતરી કરવામાં મદદ કરી છે કે ટોચના છ ક્રમાંકિત ખેલાડીઓ ટાઈટલની રેસમાં રહે. કેરોલિના મુચોવા, એલિના સ્વિટોલિના અને 2025

વર્ચસ્વની તુલનામાં મહિલા રમત કેટલી વધુ વાઈડ ઓપન બની ગઈ છે. હાલની યુએસ ઓપનમાં ચાર ખેલાડી આર્ચના સબાલેન્ડકા, કોકો ગફ, એલિના રિબાકીના અને જેસિકા પેગુલા સેમી ફાઈનલમાં પહોંચી અને સ્થિતિ એવી હતી કે આ ચારમાંથી કોઈપણ ટાઈટલ જીતી શકે અને અંતે રિબાકીનાના રૂપમાં આ વર્ષે નવી ચેમ્પિયન મળી. ઓપન એરામાં આ વર્ષે યુએસ ઓપન ફક્ત બીજી ઓલ-ટોપ-ફોર સેમિફાઈનલ લાઈન-અપ નિહાળી હતી. આ સિદ્ધિ છેલ્લે 1975માં પ્રાપ્ત થઈ હતી, જ્યારે

અનુક્રમે નંબર 1 થી નંબર 4 ક્રમાંકિત ક્રિસ એવર્ટ, વર્જિનિયા વેડ, માર્ટિના નવરાતિલોવા અને ઈવોન ગુલાગોંગ, બધાએ અંતિમ ચારમાં સ્થાન મેળવ્યું હતું. ટેનિસ જગતના માજી ઢિગગજ અને નિષ્ણાતો આ અંગે કહી રહ્યા છે કે મહિલાઓના પ્રવાસ માટે આટલા બધા લોકો છે જે કદાચ જીતી શકે છે તે ખૂબ જ સારી વાત છે, પુરુષોમાં જે રીતે માત્ર બે ખેલાડીઓનું પ્રભુત્વ છે તેની સામે મહિલાઓમાં સ્પર્ધા વધુ વાઈડ ઓપન રહે છે અને દર વખતે એક નવી ચેમ્પિયન મળી રહી છે.